

saa, trods den Anvisning, jeg gav derpaa baade ved første Behandling og i Udvalget og nu gentager, aldrig været at formaa til at sige: Ja, men saa lad os tage det. Det opfylder den Hovedbetingelse, han har stillet. Det er præmieret, det er nærmere udarbejdet, det foreligger i enhver Henseende i en saadan Skikkelse, at jeg ikke ser, med hvad Grund da det ærede Medlem kan fordømme dette Projekt. Nej, det, at han ogsaa der stiller sig rent og skært negativt, det viser, hvor lidet det ærede Medlem handler i den Aand, som han og andre vare besjælede af for halvtredie Aar siden.

At det i øvrigt er ganske uberettiget — fordi det er i Strid med Loven af 1903 — naar det ærede Medlem opstiller som ufravigelig Betingelse, at de to Institutioner skulle placeres i to af hinanden uafhængige, eller i alt Fald adskilte Bygninger, det er jo udtalt nu for nylig af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) og stemmer ganske med, hvad jeg tidligere har sagt derom. I Loven staar der, at disse to Institutioner kunne anbringes i Bygninger „samlede eller adskilte.“ Altsaa, enhver af de to Dele opfylder Lovens Bud, det kan det ærede Medlem aldrig komme fra. Jeg henholder mig der ganske til det ærede Medlem for Kalundborg. Man har dermed bifaldet *begge* de to Alternativer. (Modsigelse af *Neergaard*). Hvorfor i Alverden nøjedes man da ikke med at nævne det ene? Hvis det ærede Medlem havde Ret, vilde man i Loven have sagt: De *skulle* være adskilte. Det ville dog alle de Herrer give mig Ret i, at det vilde man have gjort, naar det at holde dem adskilte var saa uomgængelig nødvendigt, som det ærede Medlem nu vil gøre det til. Men det sagde man ikke, man opstillede begge Alternativer. Dermed er det givet, at Loven er opfyldt, naar et af disse Alternativer er opfyldt. Den Omstændighed, at den daværende Minister, min Forgænger paa denne Plads, udtalte under Forhandlingerne her i Salen, hvad det ærede Medlem meget rigtigt citerede i Mødet i Eftermiddags, at han ansaa det for at være den nærmest liggende Løsning, at de skulde være adskilte, det vejer dog intet mod Lovens Bud, intet! Men dertil kommer, at min Forgængers Virksomhed jo ikke ophørte med denne Udtalelse. For det første var han med til at føre Loven igennem, med til at skaffe kongelig Sanktion paa Lovens Ord, der, som de foreligge, ikke binde Arkitekterne til den ene Løsning. Men dernæst tog han selv Forsædet i Kom-

missionen og var der til det sidste. Da han var gaaet af som Minister, vedblev han dog, i Henhold til min Udnævnelse efter hans eget Ønske, at være Medlem af Kommissionen. Altsaa, han var Medlem af den fra først til sidst, og paa intet Punkt i Kommissionens Forhandlinger, tror jeg at turde sige, har han taget det Standpunkt som nu det ærede Medlem, at man nødvendigt skulde kræve Arkitekterne bundne til det ene af de to efter Loven tilladte Alternativer.

Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds har i Betænkningen og nu ogsaa i sit Foredrag i Eftermiddags brugt Argumenter til Støtte for sit Standpunkt, som ere saa urigtige, at jeg ikke kan lade dem helt ligge. Det ærede Medlem har i sin Iver efter at kritisere Thorvald Jørgensens Projekt bort fra ethvert Krav paa at komme i Betragtning begaaet Fejl, som jeg ikke havde troet, man skulde se fra hans Haand, Fejl, som han fremkom med ved 1ste Behandling, og som da bleve rettede, men som nu gaa igen i Betænkningen. Det ærede Medlem siger: „Arkitekt Thorvald Jørgensens Plan fandt kun Tilslutning hos et Mindretal af Regeringskommissionens Medlemmer.“ Det er jo ikke rigtigt. (*Neergaard*: Jo!) Nej! Absolut nej! Det ærede Medlem rettede det ogsaa selv i Eftermiddags, idet han talte om, at der var 27, senere 28 Medlemmer af Kommissionen, og selv om han altsaa regner med alle de 13 som Modstandere af den, bliver der dog et Flertal tilbage. (Afbrydelse). Ja, hvad er det da for mærkværdige Beregninger, det ærede Medlem opstiller, og som det glæder mig, at det ærede Medlem for Kalundborg allerede har bidraget sit til at rette? 13 af 27—28 er et Mindretal, og 14—15 er et Flertal. Men dertil kommer ogsaa — jeg skal kun lige nævne det, for det blev gennemtærsket ved 1ste Behandling —, at de 13 Medlemmer aldeles ikke kunne betragtes som Modstandere af Thorvald Jørgensens Plan i og for sig. Jeg sagde det allerede den Gang, at mange af disse Medlemmer havde senere udtalt til mig, at de ikke længere ønskede, at dette deres Særstandpunkt skulde komme i Betragtning. Men jeg skal ikke komme tilbage til dette. Jeg skal kun paa ny betone, at det altsaa ikke er et Mindretal, men virkelig et Flertal i den oprindelige Kommission — selv om man trækker alle 13 fra —, der har været med til at indstille Thorvald Jørgensens Plan. Men, mine Herrer, glem dog heller ikke, at der enstemmig er til-